

JOSEF PECINOVSKÝ

VLÁDCE ARESTONU

Prolog – kousek nebe

„Areston prolétl periheliem a nyní se opět vzdaluje od Slunce. A také od Země.“

Spal jsem neuvěřitelně tvrdě a během spánku mě přepadla tato myšlenka. Naprosto přirozeně. To, co jsem vyjádřil dvěma obyčejnými větami, byla totiž realita.

Blízko, byl jsem tak blízko!

Na dosah ruky jsem měl svět, který je mým domovem, a z něhož mě vytrhla zvěle mocných. Na dosah ruky se nacházela má rodná planeta a záleželo jen na vůli některých lidí, zda se na ni budu moci opět vrátit.

Ale zatím jsem pořád tady – a se mnou dalších asi sedmdesát tisíc obětí neuvěřitelné zvěle, v duté kouli plné tragických osudů, přesycené smrtí, kypící zlem a zmarem.

Náhle mě zaplavila panika. Něco, co se mi nestalo od prvních dnů, kdy mě sem dopravil trajekt a kdy mě vyvrhl plastický tunel na podlahu přijímače.

Co jsem si to právě naplno uvědomil? Jsem snad nemocen? Ano, jsem nemocen. Jsem nemocen zmařenou touhou po domově.

Jen jsem si namlouval, že snahou o uspořádání poměrů na Arestonu něco změním, jen jsem si namlouval, že se stanu dobrodincem. Když mapuji posledních osm let života – a byl to vůbec život? – vlastně se jedná o jeden tragický omyl za druhým... zůstala za mnou jen krvavá stopa. Kolik lidí jsem zabil, kolik lidských osudů jsem zmařil, ať už to bylo v sebeobraně nebo ne?

Co nejhoršího tady může člověka potkat? Vždyť smrt je pro poutníky vysvobozením! Proč je tak vysoká úmrt-nost? Protože poutníci smrt sami vyhledávají, a nemají-li dostatek odvahy k sebevraždě, pozvou si Černé jezdce, kteří jejich zbožné přání bez váhání splní.

Jako kdyby mě ta masa těžké hmoty chtěla zavalit. Stěny cely se k sobě přibližovaly, strop klesal a má bídná duše se sytila strachem z toho, co bude následovat.

Zavřel jsem oči a viděl jsem kolem sebe zrudnou vidinu z přerušného snu; viděl jsem to, co přece nemohlo nikdy existovat, viděl jsem to, co si nutně musela vybájit má fan-tazie, aby mě odtrhla od reality všedního dne, všední noci, všední šedi Arestonu, té vraždící koule plné lidské zloby, plné neštěstí, plné hrůzy a děsu, plné všeho nejhoršího, co člověk dokázal vymyslet, aby zničil druhého.

Koule plná závisti. Koule plná zloby. Koule plná zločinu.

Jistě, zdaleka ne všichni naši druhové byli zločinci, ale už se jimi stali. Nebo se jimi stanou. Byl jsem já zločinec? Vlastně ani nevím, čím jsem byl, ale jistě jsem se už zlo-čincem stát stihl.

A můj ušlechtilý záměr vnést do zdejších poměrů lidskost ztroskotat tak žalostně, že to hůř ani dopadnout nemohlo.

Proto se teď tady krčím v rohu maličké cely, uzavřené ze všech stran, a mám děsivý strach z toho, že mě její stěny rozmačkají, jako kdyby mělo vůbec nějaký smysl ještě dál žít.

Osm let. Ještě osm let! Osm krát tři sta šedesát pět... To je počet dní, které tu ještě musím prožít, a protože roky jsou i tady přestupné, tak ještě o dva víc!

Moře. Modré odrazem oblohy, hluboké, nekonečné, symbol věčného pohybu, s bílými krajkami na hřebenech vln, slané a mokré. Stýská se mi po něm? Nevím.

Hory. Namodralý hřeben na obzoru, tyčící se kamsi vzhůru, až ke slunci, okrášlený bělavými plochami ledovců, s hlubokými údolními plnými bystřin, protkaný vodopády. Stýská se mi po nich? Nevím.

Roviny. Zelené, nekonečné, pokryté travinami povlávajícími ve větru, poseté paletou pestrobarevných květů, oživené bzučícím hmyzem. Stýská se mi po nich? Nevím.

Města. Plná betonu, cihel, suti, parků, ulic, automobilů, anonymních chodců. Stýská se mi po nich? Nevím.

Lidé. Věčně spěchající anonymní dav, beztvará masa, mlčící i hovořící, pracující i zahálející, vládnoucí i pokorenění. Stýská se mi po nich? Nevím.

Nebe. Modré, nekonečné, poseté bělobou oblaků, plné křičících ptáků, škádlené větrem. Nekonečné. Stýská se mi po něm? Neskutečně. Kéž bych tady v té těsné kabině mohl nějakou dírou ve stropě zahlédnout aspoň kousek nebe!

Aspoň kousek.

Nebe...

Kapitola 1

Návrat do kosmu

Tak pro mě začal devátý rok na Arestonu, nebo, chcete-li, druhý cyklus. Výkon mého trestu se přehoupl do druhé poloviny.

Areston se opět vzdaloval od Země a mířil k periférii sluneční soustavy, osamocený na své kosmické pouti, malé smítko unášející desetitisíce lidí, kteří byli ponecháni sami sobě. Mezi nimi se hemžilo padesát tisíc nováčků neboli holátek. Přišli nazí, vyholení, s prázdnými vnitřnostmi, ponížení na těle i na duchu. Pro ně začalo nejtěžší období.

Připomněl jsem si vlastní první dny po příchodu na Areston. Zvládl jsem je bravurně, ale – byla to skutečně má zásluha? Od samého počátku jsem žil ve skleníku Sokratovy tkalcovny, a tak mě minulo veškeré příkoří, které se valilo na ty, co se včas neuchytili. Dokonce jsem ani nevěděl, s jakými potížemi se mnozí poutníci potkávali. Víc než půl druhého roku jsem vlastně nevystrčil nos z Bastily, potýkal jsem se s primitivním tkalcovským stavem, měl jsem denně svou misku humusu a dokonce jsem si užíval pravidelně sexu, přitom jsem si tu a tam odskočil dolů schodištěm pro humus nebo materiál. Se skutečným životem na Arestonu a jeho nepsanými pravidly jsem se vlastně seznámil až potom, co mého patrona potkala osudová *nehoda*.

Teď jsem byl v jiné situaci. Mohl jsem tu bídu Arestonu sledovat v plné nahotě. Asi desetinu nováčků se nepodařilo nijak začlenit do běžného života. Začalo to tím, že jim podvodní kupci na vysoký úvěr prodali nějaké to pončo,

protože touha člověka obléknout se je silnější než chladné uvažování nad výdaji. Ale ten, kdo si pořídí půjčku, ji musí také splácet. Nejjednodušší bylo najít si patrona, ale existovali lidé, kteří nic neuměli, na fyzickou práci byli slabí, neměli výdrž a jejich vzdělání jim nebylo k ničemu, protože je až na výjimky nebylo kde uplatnit. Bankéři a patroni měli své lidi, kteří se jim starali o finanční věci, a do této mafie se málokomu podařilo proniknout. Úřednická místa byla rychle obsazena. Otroka, který nic nevydržel, si žádný patron u sebe nenechal, a tak se brzy chodby a schodiště plnily lidmi, kteří neměli nic, jen dluhy, a také neměli co do úst. A Areston, to není žádné charitativní zařízení.

Nakonec se všechno usadí; i ti bezprávní nakonec našli své místo, a když je nenašli, pořád byla po ruce sběrná šachta... a volná skvělá pracovní místa, dokonce i nezávislá. Každý může posloužit jako počišťovač nebo havran, iniciativní nováček se může uplatnit i jako hovňák. A pokud by mu ani tady pšenka nekvetla, odchytí ho někdo z temných pater. Tam se dostane mezi vyhnance a za žebrácký žold v podobě dvou misek humusu denně bude sloužit svým pánům do roztrhání těla.

Temná patra, to je věc, která mě tížila coby velitele Černých jezdců už dlouhé měsíce. Jednalo se o ty části cibulovité struktury Arestonu, do kterých jsme neměli přístup. Nebylo jich mnoho, jen asi deset, ale člověk, který se tam odvážil vstoupit, obvykle už nenašel cestu zpět, a pokud ano, pak často v několika kusech. Od svého předchůdce jsem převzal status quo a nic jsem na něm neměnil. Platilo, že Černí jezdci nebudou na temných patrech zasahovat, a naopak vládci temných podlaží nebudou rušit Černé jezdce v jejich akcích jinde v Arestonu.

Já sám jsem neměl k temným podlažím daleko. Unikl jsem jim jen o vlásek. Byl jsem odsouzen k vyhnanství, a takový vyhnanec najde útulek vlastně jen tam. Vyhnanec slouží temným pánům do roztrhání těla. Pokud by nesloužil, nesloužil by vůbec nikomu a neměl nárok žít.

Museli jsme doufat, že střídáním směn se na stavu temných podlaží něco změní, ale tušil jsem, že zatímco se některá z těchto pater projasní, jiná zase potemní. Tajemní vládci v temných zákoutích vládli železnou rukou. A jsem ochoten se vsadit, že dvě třetiny vražd, k nimž na Arestonu došlo, byly jejich dílem. Mrtvé nikdo nepočítal, ani havrani. V temných patrech jim pšenka nekvetla, tam se nosily mrtvoly přímo do sběrné šachty. Rozsekané, vykuchané, se stopami mučení.

Strukturu temných pater bylo možné zlomit jen zevnitř. Musel tam proniknout někdo ve službách Černých jezdců, ale kdo? Všichni Černí jezdci jsou známí, nikdo se tam inkognito nedostane. Budu sice najímat nové lidi, ale to nějakou dobu potrvá...

Mezitím se temná podlaží opět nasytí nováčky. Budou mezi nimi ti, kteří nenašli svého patrona a kráčeli za hlasem žaludku, a pak vyhnanci.

A soudce Wilson se už postará, aby vyhnanců byl dostatek.

Ale opravdu to bude soudce Wilson? Neviděl jsem ho náhodou, nahého jako nemluvně, v transferu? Něco mi bliklo před očima. Je docela dobře možné, že Areston bude potřebovat nového soudce. Mělo by být především mou starostí, abych se o nového soudce postaral. Nebo se toho ujmuou vládci Magadanu?

Jak je na tom vlastně Haruspex? V tom zmatku při odletu trajektů jsem nestačil sledovat, jestli se také náhodou neobjevil mezi propuštěnými.

Ale Haruspex byl jen vlastním stínem. Stížen mozkovou mrtvicí, nebyl takřka schopen pohybu ani řeči. Haruspex byl vlastně mrtvým mužem.

Ale Magadan nadále zůstane mocností; je jisté, že se tam rozhoří boj o moc. Já ale musel zůstat stranou. Měl jsem jen třetinu mužů oproti optimálnímu stavu. Musel jsem se poohlédnout po nových kandidátech. Nebude to jednoduché a potrvá to několik týdnů. Být Černým jezdcem znamená zařadit se mezi elitu. Ale ne každý se pro tu práci hodí. Holátka se musí napřed aklimatizovat, to nějakou dobu potrvá. Zájemce je tedy třeba hledat mezi mazáky.

A je tu komplikace, mám tady Ištar...

* * *

Josef Pecinovský

Klasik domácí science fiction se narodil roku 1946 ve Varnsdorfu a dnes žije ve Štětí.

Publikovat začal v šedesátých letech, ale posléze se odmlčel a k psaní se vrátil až v letech osmdesátých, kdy se zařadil mezi nejvýraznější a nejocenenější domácí autory povídek – důkazem budiž cena Mlok za rok 1986 a 1987 (povídky *Nos to závaží!* a *Její Veličenstvo*). V devadesátých letech pak začal publikovat i knižně.

Tehdy se stal i velmi plodným přispěvatelem Rodokapsů, kam psal i pod pseudonymy Bruce Newman a Bernard Ant. Především zde však publikoval v letech 1991–1993 svou sérii *Kroniky nové Země* (*Vejce s ozvěnou, Posvátná larva, Záhadná kukla*), k níž posléze dopsal i čtvrtý díl (*Věčné imago*, Nakladatelství Epoque 2008). V Rodokapsích také vyšla *Plástev jedu* (IŽ 1990, Wolf Publishing 2007, Nakladatelství Epoque 2014), na kterou navázal dvoudílnými *Děťmi plástve* (Nakladatelství Epoque 2013), *Pláství v ohrožení* (Nakladatelství Epoque 2014) a *Válkou pláství* (Nakladatelství Epoque 2015). Jeho nejnovějším dílem je trilogie *Areston* (*Areston, Útěk z Arestonu, Vládce Arestonu*), kterou v letech 2016–2017 vydalo Nakladatelství Epoque.

Josef Pecinovský přispěl i do série *Kroniky karmínových kamenů* (*Zapomenuté jezero*, Zoner Press 2012) či do cyklu *Agent JFK* (*Budiž vám Měsíc lehký*, Triton 2009).

Josef Pecinovský

Vedle science fiction píše i westerny a počítačové příručky. V roce 2015 získal Cenu Akademie SFFH za celoživotní přínos SF.

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

PEVNOST

Edice Pevnost, sv. 105

Josef Pecinovský

VLÁDCE ARESTONU

Ilustrace na obálce Žaneta Kortusová.

Grafická úprava obálky Lukáš Tuma.

Edici řídí Pavla Lžičařová.

Odpovědný a jazykový redaktor Boris Hokr.

Vydalo Nakladatelství Epoque s. r. o.,

Praha 1, Kaprova 12/40,

ve spolupráci s časopisem Pevnost v roce 2017,
jako svou 558. publikaci.

Vydání první, 368 stran.

Sazba Josef Kroupa.

Vytiskl Akcent tiskárna Vimperk, s. r. o.

Knihy **Nakladatelství Epoque** můžete zakoupit u svého knihkupce

nebo si je lze objednat písemně na adrese:

Kaprova 12, 110 00 Praha 1 – Staré Město,

telefonicky na čísle: **224 810 353,**

e-mailem na adrese: **objednavky@epocha.cz,**

nebo na internetové stránce: **www.epocha.cz.**

facebook.com/fantastickaepocha
